

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2018/842**z dnia 30 maja 2018 r.****w sprawie wiążących rocznych redukcji emisji gazów cieplarnianych przez państwa członkowskie od 2021 r. do 2030 r. przyczyniających się do działań na rzecz klimatu w celu wywiązania się z zobowiązań wynikających z Porozumienia paryskiego oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 525/2013****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 192 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽²⁾,stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rada Europejska w swoich konkluzjach z 23–24 października 2014 r. w sprawie ram polityki klimatyczno-energetycznej do 2030 r. zatwierdziła wiążący cel polegający na osiągnięciu do 2030 r. redukcji wewnętrznych emisji gazów cieplarnianych w całej gospodarce o co najmniej 40 % w porównaniu z 1990 r.; cel ten został potwierdzony w konkluzjach Rady Europejskiej z 17–18 marca 2016 r.
- (2) W konkluzjach Rady Europejskiej z 23–24 października 2014 r. stwierdzono, że cel co najmniej 40 % redukcji emisji powinien zostać zrealizowany zbiorowo przez Unię w sposób możliwie najbardziej racjonalny pod względem kosztów, przy redukcji w ramach unijnego systemu handlu uprawnieniami do emisji (zwanego dalej „EU ETS”) ustanowionego w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2003/87/WE ⁽⁴⁾ oraz redukcji w sektorach nieobjętych systemem EU ETS w wysokości, odpowiednio, 43 % i 30 % do 2030 r. w porównaniu z 2005 r. Wszystkie sektory gospodarki powinny przyczynić się do osiągnięcia tych redukcji emisji gazów cieplarnianych, a wszystkie państwa członkowskie powinny uczestniczyć w tych wysiłkach, dbając o równowagę między względami sprawiedliwości i solidarności. Metodę określania krajowych celów redukcyjnych w sektorach nieobjętych EU ETS należy, wraz ze wszystkimi elementami stosowanymi w decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr 406/2009/WE ⁽⁵⁾, stosować dalej do 2030 r., przy czym rozdział wysiłku redukcyjnego powinien być oparty na względnym produkcie krajowym brutto (PKB) na mieszkańca. Wszystkie państwa członkowskie powinny przyczynić się do łącznej redukcji emisji przez Unię w 2030 r., realizując cele krajowe na poziomie od 0 % do – 40 % w porównaniu z 2005 r. Cele krajowe w ramach grupy państw członkowskich, w których PKB na mieszkańca przekracza średnią unijną, należy odpowiednio dostosować, tak by w sprawiedliwy i zrównoważony sposób odzwierciedlić opłacalność. Osiągnięcie tych redukcji emisji gazów cieplarnianych powinno zwiększyć efektywność i innowacyjność w gospodarce Unii, a w szczególności powinno propagować ulepszenia, zwłaszcza w budownictwie, rolnictwie, gospodarce odpadami i transporcie, w zakresie, w jakim wchodzą one w zakres stosowania niniejszego rozporządzenia.

⁽¹⁾ Dz.U. C 75 z 10.3.2017, s. 103.

⁽²⁾ Dz.U. C 272 z 17.8.2017, s. 36.

⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 17 kwietnia 2018 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 14 maja 2018 r.

⁽⁴⁾ Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. L 275 z 25.10.2003, s. 32).

⁽⁵⁾ Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2009/406/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie wysiłków podjętych przez państwa członkowskie, zmierzających do zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych w celu realizacji do roku 2020 zobowiązań Wspólnoty dotyczących redukcji emisji gazów cieplarnianych (Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 136).

- (3) Niniejsze rozporządzenie stanowi również część realizacji zobowiązań Unii wynikających z Porozumienia paryskiego⁽¹⁾ do Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (zwanej dalej „UNFCCC”). Porozumienie paryskie zostało zawarte w imieniu Unii w dniu 5 października 2016 r. na podstawie decyzji Rady (UE) 2016/1841⁽²⁾. Zobowiązanie Unii do redukcji emisji gazów cieplarnianych w całej gospodarce zostało zawarte w zaplanowanych, ustalonych na szczeblu krajowym wkładach przekazanych w związku z Porozumieniem paryskim przez Unię i jej państwa członkowskie Sekretariatowi UNFCCC w dniu 6 marca 2015 r. Porozumienie paryskie weszło w życie w dniu 4 listopada 2016 r. i zastępuje podejście przyjęte na podstawie protokołu z Kioto z 1997 r., które nie będzie kontynuowane po 2020 r.
- (4) Porozumienie paryskie określa między innymi długoterminowy cel zgodny z dążeniem do utrzymania wzrostu średniej temperatury globalnej znacznie poniżej 2 °C powyżej poziomu sprzed epoki przemysłowej oraz do podejmowania wysiłków na rzecz utrzymania tego wzrostu na poziomie 1,5 °C powyżej poziomu sprzed epoki przemysłowej. Podkreśla się w nim także znaczenie przystosowywania się do negatywnych skutków zmian klimatu, a także zapewnienia spójności przepływów finansowych ze ścieżką prowadzącą do niskiego poziomu emisji gazów cieplarnianych i rozwoju odpornego na zmianę klimatu. Porozumienie paryskie wzywa również do osiągnięcia w drugiej połowie bieżącego wieku równowagi między emisjami antropogenicznymi z poszczególnych źródeł a pochłanianiem gazów cieplarnianych przez ich pochłaniacze oraz zachęca strony do podjęcia działań w celu zachowania i zwiększenia, stosownie do przypadku, pochłaniaczy i rezerwuarów gazów cieplarnianych, w tym lasów.
- (5) W swoich konkluzjach z 29–30 października 2009 r. Rada Europejska poparła cel Unii zakładający redukcję emisji gazów cieplarnianych o 80–95 % do 2050 r. w porównaniu z poziomami z 1990 r. w kontekście niezbędnych redukcji po stronie krajów rozwiniętych traktowanych jako grupa, zgodnie z rekomendacjami Międzyrządowego Zespołu ds. Zmian Klimatu (IPCC).
- (6) Ustalone na poziomie krajowym wkłady stron Porozumienia paryskiego mają odzwierciedlać najwyższy możliwy poziom ich ambicji i przedstawiać zwiększanie wysiłków z upływem czasu. Ponadto strony Porozumienia paryskiego powinny starać się sformułować i przedstawić długoterminowe strategie rozwoju charakteryzującego się niskimi emisjami gazów cieplarnianych, pamiętając o celach Porozumienia paryskiego. W konkluzjach Rady z dnia 13 października 2017 r. uznano znaczenie długoterminowych celów i pięcioletnich cykli przeglądów wdrażania Porozumienia paryskiego oraz podkreślono znaczenie długoterminowych strategii rozwoju charakteryzującego się niskimi emisjami gazów cieplarnianych jako narzędzia polityki służącego rozwojowi wiarygodnych ścieżek i długoterminowych zmian polityki niezbędnych do osiągnięcia celów Porozumienia paryskiego.
- (7) Przejście na czystą energię wymaga zmian w zachowaniach inwestycyjnych oraz wprowadzenia zachęt we wszystkich obszarach polityki. Jednym z głównych priorytetów Unii jest stworzenie stabilnej unii energetycznej, by zapewnić obywatelom Unii bezpieczną, zrównoważoną i konkurencyjną energię po przystępnych cenach. Osiągnięcie tego celu wymaga kontynuowania ambitnych działań w dziedzinie klimatu za pomocą niniejszego rozporządzenia, a także postępów w zakresie innych aspektów unii energetycznej, jak określono w komunikacie Komisji z dnia 25 lutego 2015 r. zatytułowanym „Strategia ramowa na rzecz stabilnej unii energetycznej opartej na przyszłościowej polityce w dziedzinie klimatu”.
- (8) Szereg środków unijnych zwiększa zdolność państw członkowskich do wypełniania zobowiązań w dziedzinie klimatu i ma zasadnicze znaczenie dla osiągnięcia koniecznych redukcji emisji gazów cieplarnianych w sektorach objętych niniejszym rozporządzeniem. Do środków tych należą przepisy w sprawie fluorowanych gazów cieplarnianych, w sprawie redukcji emisji CO₂ z pojazdów drogowych, w sprawie charakterystyki energetycznej budynków, energii ze źródeł odnawialnych, efektywności energetycznej oraz gospodarki o obiegu zamkniętym, a także unijnych instrumentów finansowych na potrzeby inwestycji związanych z ochroną klimatu.
- (9) W konkluzjach Rady Europejskiej z dnia 19–20 marca 2015 r. stwierdzono, że Unia jest zdecydowana zbudować unię energetyczną opartą na przyszłościowej polityce klimatycznej na podstawie przygotowanej przez Komisję ramowej strategii, która obejmuje pięć ściśle ze sobą powiązanych i wzajemnie się wzmacniających wymiarów. Ograniczenie zapotrzebowania na energię jest jednym z pięciu wymiarów strategii na rzecz unii energetycznej. Poprawa efektywności energetycznej może przynieść znaczne redukcje emisji gazów cieplarnianych. Może ona także przynieść korzyści dla ochrony środowiska i zdrowia, poprawić bezpieczeństwo energetyczne, zmniejszyć koszty energii dla gospodarstw domowych i przedsiębiorstw, pomóc w łagodzeniu ubóstwa energetycznego i doprowadzić do zwiększenia liczby miejsc pracy i działalności gospodarczej w całej gospodarce. Środki, które przyczyniają się do zwiększonego wprowadzania energooszczędnych technologii w budynkach, przemyśle i transporcie, mogą być opłacalnym sposobem pomocy państwom członkowskim w osiągnięciu ich celów zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

⁽¹⁾ Porozumienie paryskie (Dz.U. L 282 z 19.10.2016, s. 4).

⁽²⁾ Decyzja Rady (UE) 2016/1841 z dnia 5 października 2016 r. w sprawie zawarcia, w imieniu Unii Europejskiej, Porozumienia paryskiego przyjętego na mocy Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (Dz.U. L 282 z 19.10.2016, s. 1).

- (10) Wdrażanie i rozwój zrównoważonych i innowacyjnych praktyk i technologii może wzmocnić rolę sektora rolnego w zakresie łagodzenia zmian klimatu i przystosowania się do nich, w szczególności przez zredukowanie emisji gazów cieplarnianych oraz zachowanie i zwiększanie pochłaniaczy i zasobów węgla. Aby zmniejszyć ślad węglowy i ekologiczny sektora rolnego przy jednoczesnym utrzymaniu jego produktywności, zdolności do regeneracji i zdrowotności, należy wzmocnić działania na rzecz łagodzenia zmian klimatu i przystosowania się do nich oraz finansowanie badań na rzecz rozwoju zrównoważonych i innowacyjnych praktyk i technologii oraz inwestycji w nie.
- (11) Sektor rolny ma bezpośredni i znaczący wpływ na różnorodność biologiczną i ekosystemy. Z tego powodu należy zapewnić spójność między celem niniejszego rozporządzenia a innymi unijnymi politykami i celami, takimi jak wspólna polityka rolna i cele związane ze strategią ochrony różnorodności biologicznej, strategią w zakresie leśnictwa i strategią dotyczącą gospodarki o obiegu zamkniętym.
- (12) Sektor transportu odpowiada za prawie ćwierć unijnych emisji gazów cieplarnianych. Należy zatem zredukować emisje gazów cieplarnianych i ryzyka związane z zależnością od paliw kopalnych w sektorze transportu poprzez kompleksowe podejście propagujące redukcje emisji gazów cieplarnianych i efektywność energetyczną w transporcie, transport elektryczny, przesunięcie między rodzajami transportu na rzecz tych bardziej zrównoważonych oraz zrównoważone źródła energii odnawialnej w transporcie również po 2020 r. Przejście w kierunku mobilności niskoemisyjnej jako część szerszego przejścia do bezpiecznej i zrównoważonej gospodarki niskoemisyjnej można ułatwić za pomocą wprowadzenia korzystnych warunków i wyraźnych zachęt, a także długoterminowych strategii, które mogą wzmocnić inwestycje.
- (13) Wpływ unijnych i krajowych polityk i środków wdrażających niniejsze rozporządzenie należy ocenić zgodnie z obowiązkami w zakresie monitorowania i sprawozdawczości na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 525/2013 ⁽¹⁾.
- (14) Bez uszczerbku dla uprawnień władzy budżetowej metoda uwzględniająca wszystkie dziedziny polityki zastosowana w czasie wieloletnich ram finansowych na lata 2014–2020 powinna, w stosownych przypadkach, być kontynuowana i usprawniana z myślą o reagowaniu na wyzwania i potrzeby inwestycyjne związane z działaniami w dziedzinie klimatu po 2021 r. Finansowanie unijne powinno być spójne z celami unijnych ram polityki klimatyczno-energetycznej do 2030 r. i długoterminowymi celami wyrażonymi w Porozumieniu paryskim, tak aby zapewnić skuteczność wydatków publicznych. Komisja powinna przygotować sprawozdanie z wpływu unijnego finansowania przyznanego z budżetu unijnego lub z innych źródeł na podstawie prawa unijnego dotyczącego emisji gazów cieplarnianych w sektorach objętych niniejszym rozporządzeniem lub dyrektywą 2003/87/WE.
- (15) Niniejsze rozporządzenie powinno dotyczyć emisji gazów cieplarnianych pochodzących z kategorii źródeł IPCC obejmujących energię, procesy przemysłowe i użytkowanie produktów, rolnictwo oraz odpady, ustalonych na podstawie rozporządzenia (UE) nr 525/2013, z wyłączeniem emisji gazów cieplarnianych pochodzących z działań wymienionych w załączniku I do dyrektywy 2003/87/WE.
- (16) Dane zgłaszane obecnie w krajowych wykazach gazów cieplarnianych oraz krajowych i unijnych rejestrach nie wystarczają do określenia, na poziomie państw członkowskich, emisji CO₂ pochodzących z lotnictwa cywilnego na poziomie krajowym, które nie są objęte dyrektywą 2003/87/WE. Przyjmując obowiązki sprawozdawcze, Unia nie powinna nakładać na państwa członkowskie ani na małe i średnie przedsiębiorstwa (MŚP) obciążeń, które są nieproporcjonalne do zamierzonych celów. Emisje CO₂ pochodzące z lotów, które nie są objęte dyrektywą 2003/87/WE, stanowią jedynie bardzo niewielką część całkowitych emisji gazów cieplarnianych i ustanowienie systemu sprawozdawczości w odniesieniu do tych emisji byłoby nadmiernie uciążliwe w świetle istniejących wymogów dotyczących szerszej rozumianego sektora na podstawie dyrektywy 2003/87/WE. W związku z tym emisje CO₂ pochodzące z kategorii źródeł IPCC „1.A.3.A lotnictwo cywilne” należy do celów niniejszego rozporządzenia traktować jako równe zeru.
- (17) Redukcję emisji gazów cieplarnianych każdego państwa członkowskiego do 2030 r. należy określić w odniesieniu do jego zweryfikowanego poziomu emisji gazów cieplarnianych w 2005 r. objętych niniejszym rozporządzeniem, z wyłączeniem zweryfikowanych emisji gazów cieplarnianych z instalacji, które działały w 2005 r. i które zostały uwzględnione w EU ETS dopiero po 2005 r. Roczne limity emisji w okresie od 2021 r. do 2030 r. należy ustalać na podstawie danych przekazanych przez państwa członkowskie i zweryfikowanych przez Komisję.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 525/2013 z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie mechanizmu monitorowania i sprawozdawczości w zakresie emisji gazów cieplarnianych oraz zgłaszania innych informacji na poziomie krajowym i unijnym, mających znaczenie dla zmiany klimatu, oraz uchylające decyzję nr 280/2004/WE (Dz.U. L 165 z 18.6.2013, s. 13).

- (18) Podejście do wiążących rocznych pułapów krajowych przyjęte w decyzji nr 406/2009/WE należy utrzymać w okresie od 2021 r. do 2030 r. W odniesieniu do ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu zasad ustalania rocznych limitów emisji dla każdego państwa członkowskiego powinna być stosowana ta sama metodyka co w odniesieniu do państw członkowskich z ujemnymi pułapami na podstawie tej decyzji, przy czym obliczanie ścieżki powinno rozpoczynać się w pięciu dwunastym okresie od 2019 r. do 2020 r. lub w 2020 r. w odniesieniu do średniej wielkości emisji gazów cieplarnianych w latach 2016–2018, a kończyć się w 2030 r. pułapem określonym dla każdego państwa członkowskiego. Aby zapewnić odpowiednie wkłady w realizację unijnego celu w zakresie redukcji emisji gazów cieplarnianych w okresie od 2021 r. do 2030 r., datę rozpoczęcia ścieżki należy określić dla każdego państwa członkowskiego, kierując się tym, która z tych dat będzie skutkowałą mniejszym limitem. Należy przewidzieć dostosowanie rocznego limitu emisji w 2021 r. dla państw członkowskich, których dotyczy zarówno dodatni pułap na podstawie decyzji nr 406/2009/WE, jak i zwiększenie rocznych limitów emisji w latach 2017–2020 ustalonych na podstawie decyzji Komisji 2013/162/UE ⁽¹⁾ oraz decyzji wykonawczej Komisji 2013/634/UE ⁽²⁾, aby uwzględnić możliwość zwiększenia emisji gazów cieplarnianych w tych latach.

W odniesieniu do niektórych państw członkowskich należy przewidzieć dodatkowe dostosowanie w związku z ich wyjątkową sytuacją, w której mają one zarówno dodatni pułap na podstawie decyzji nr 406/2009/WE, jak i albo najniższe emisje gazów cieplarnianych na mieszkańca na podstawie tej decyzji, albo najniższy udział emisji gazów cieplarnianych pochodzących z sektorów nieobjętych tą decyzją w porównaniu z ich całkowitymi emisjami gazów cieplarnianych. To dodatkowe dostosowanie powinno obejmować wyłącznie część redukcji emisji gazów cieplarnianych potrzebną w okresie od 2021 r. do 2029 r. do utrzymania zachęt do dodatkowych redukcji emisji gazów cieplarnianych i do nienaruszenia realizacji celu na 2030 r. przy uwzględnieniu skorzystania z innych dostosowań i elastyczności określonych w niniejszym rozporządzeniu.

- (19) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania przepisów niniejszego rozporządzenia dotyczących określenia rocznych limitów emisji dla państw członkowskich, należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 ⁽³⁾.
- (20) W konkluzjach z 23–24 października 2014 r. Rada Europejska stwierdziła, że należy znacznie zwiększyć dostępność i wykorzystanie istniejących instrumentów elastyczności w sektorach nieobjętych EU ETS, aby zapewnić opłacalność łącznego wysiłku Unii oraz zbieżność poziomów emisji gazów cieplarnianych na mieszkańca do 2030 r. Państwa członkowskie powinny mieć możliwość przenoszenia i pożyczania części swoich rocznych limitów emisji jako środków służących poprawie ogólnej opłacalności całkowitych redukcji. Powinny mieć one także możliwość przekazywania części swoich rocznych limitów emisji innym państwom członkowskim. Należy zapewnić przejrzystość i dogodny dla obu stron sposób takiego przekazywania, w tym poprzez sprzedaż na aukcji, korzystanie z pośredników rynkowych działających w charakterze pełnomocników lub w drodze porozumień dwustronnych. Każde takie przekazanie może być wynikiem projektu lub programu ograniczania emisji gazów cieplarnianych prowadzonego w sprzedającym państwie członkowskim i finansowanego przez otrzymujące państwo członkowskie. Ponadto państwa członkowskie powinny mieć możliwość zachęcania do ustanawiania partnerstw publiczno-prywatnych w odniesieniu do projektów na podstawie art. 24a ust. 1 dyrektywy 2003/87/WE.
- (21) Powinna zostać utworzona jednorazowa elastyczność w celu ułatwienia osiągnięcia celów przez państwa członkowskie, których krajowe cele redukcji znajdują się znacznie powyżej zarówno średniej unijnej, jak i ich potencjału opłacalnej redukcji, a także przez państwa członkowskie, które w 2013 r. nie przydzieliły żadnych bezpłatnych uprawnień w ramach EU ETS instalacjom przemysłowym. Aby zachować cel rezerwy stabilności rynkowej ustanowionej decyzją Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/1814 ⁽⁴⁾, jakim jest przeciwdziałanie strukturalnej nierównowadze pomiędzy popytem a podażą w EU ETS, uprawnienia w ramach EU ETS uwzględnione do celów jednorazowej elastyczności powinny być uznawane za uprawnienia w ramach EU ETS znajdujące się w obiegu przy określaniu łącznej liczby uprawnień w ramach EU ETS znajdujących w obiegu w danym roku. Komisja w swoim pierwszym przeglądzie na podstawie tej decyzji powinna rozważyć, czy należy zachować sposób traktowania tego rodzaju uprawnień jako uprawnień w ramach EU ETS znajdujących się w obiegu.

⁽¹⁾ Decyzja Komisji 2013/162/UE z dnia 26 marca 2013 r. określająca roczne limity emisji państw członkowskich na lata 2013–2020 zgodnie z decyzją Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2009/406/WE (Dz.U. L 90 z 28.3.2013, s. 106).

⁽²⁾ Decyzja wykonawcza Komisji 2013/634/UE z dnia 31 października 2013 r. dotycząca dostosowania rocznych limitów emisji państw członkowskich na lata 2013–2020 zgodnie z decyzją Parlamentu Europejskiego i Rady nr 406/2009/WE (Dz.U. L 292 z 1.11.2013, s. 19).

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

⁽⁴⁾ Decyzją Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/1814 w sprawie ustanowienia i funkcjonowania rezerwy stabilności rynkowej dla unijnego systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych i zmiany dyrektywy 2003/87/WE (Dz.U. L 264 z 9.10.2015, s. 1).

- (22) W rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/841⁽¹⁾ ustanowiono zasady rozliczania emisji i pochłaniania gazów cieplarnianych związanych z użytkowaniem gruntów, zmianą użytkowania gruntów i leśnictwem (LULUCF). Działania objęte zakresem tego rozporządzenia nie powinny być objęte zakresem stosowania niniejszego rozporządzenia. Mimo że na wynikający z niniejszego rozporządzenia efekt środowiskowy w zakresie poziomu uzyskanych redukcji emisji gazów cieplarnianych wpływa uwzględnienie ilości do poziomu sumy całkowitego pochłaniania netto i całkowitych emisji netto z gruntów zalesionych, gruntów wylesionych, zarządzanych gruntów uprawnych, zarządzanych gruntów trawiastych oraz, pod pewnymi warunkami, zarządzanych gruntów leśnych, jak również w przypadku gdy jest to obowiązkowe na podstawie rozporządzenia (UE) 2018/841, zarządzanych terenów podmokłych, zgodnie z definicjami w tym rozporządzeniu, jako dodatkową możliwość pozwalającą w razie potrzeby państwom członkowskim wypełnić ich zobowiązania należy wprowadzić w niniejszym rozporządzeniu elastyczność LULUCF w odniesieniu do maksymalnej ilości 280 mln ton ekwiwalentu CO₂ takiego pochłaniania podzielonej między państwa członkowskie. Ta całkowita wielkość i jej rozdział między państwa członkowskie powinny uwzględniać niższy potencjał sektora rolnego i użytkowania gruntów w zakresie ograniczania emisji oraz odpowiedni wkład tego sektora w ograniczanie emisji gazów cieplarnianych i w ich sekwestrację. Ponadto dobrowolne usunięcia rocznych limitów emisji na podstawie niniejszego rozporządzenia powinny umożliwić uwzględnienie takich ilości przy ocenianiu państw członkowskich pod względem zgodności z wymogami wynikającymi z rozporządzenia (UE) 2018/841.
- (23) W dniu 30 listopada 2016 r. Komisja przedstawiła Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek dotyczący rozporządzenia w sprawie zarządzania unią energetyczną (zwany dalej „wnioskiem w sprawie zarządzania”) wymagający od państw członkowskich sporządzenia zintegrowanych krajowych planów w zakresie energii i klimatu w kontekście strategicznego planowania polityki energetyczno-klimatycznej w odniesieniu do wszystkich pięciu kluczowych wymiarów unii energetycznej. Zgodnie z wnioskiem w sprawie zarządzania krajowe plany obejmujące okres od 2021 r. do 2030 r. mają odgrywać jedną z głównych ról w planowaniu przez państwa członkowskie ich zgodności z niniejszym rozporządzeniem i rozporządzeniem (UE) 2018/841. W tym celu państwa członkowskie mają określać polityki i środki służące wypełnieniu obowiązków na podstawie niniejszego rozporządzenia i rozporządzenia (UE) 2018/841 w perspektywie długoterminowego celu polegającego na osiągnięciu równowagi między emisjami gazów cieplarnianych i pochłanianiem zgodnie z Porozumieniem paryskim. Plany te mają także zawierać ocenę wpływu planowanych polityk i środków na realizację celów. Zgodnie z wnioskiem w sprawie zarządzania Komisja powinna mieć możliwość wskazania w swoich zaleceniach dotyczących projektów planów krajowych adekwatności poziomu ambicji oraz późniejszego wdrażania polityk i środków. Przy sporządzaniu tych planów należy uwzględnić ewentualne wykorzystanie elastyczności dotyczącej LULUCF, aby osiągnąć zgodność z niniejszym rozporządzeniem.
- (24) Europejska Agencja Środowiska ma na celu wspieranie zrównoważonego rozwoju oraz udzielanie pomocy w osiągnięciu znacznej i wymiernej poprawy stanu środowiska poprzez dostarczanie decydentom, instytucjom publicznym i społeczeństwu aktualnych, ukierunkowanych, istotnych i wiarygodnych informacji. Europejska Agencja Środowiska powinna wspomagać Komisję w stosownych przypadkach zgodnie z rocznym programem pracy Agencji.
- (25) Wszelkim zmianom zakresu określonym w art. 11, 24, 24a i 27 dyrektywy 2003/87/WE powinny towarzyszyć odpowiadające im dostosowania maksymalnych wielkości emisji gazów cieplarnianych objętych niniejszym rozporządzeniem. W związku z tym, w przypadku gdy państwa członkowskie włączają do swoich zobowiązań na podstawie niniejszego rozporządzenia dodatkowe emisje gazów cieplarnianych z instalacji, które wcześniej były objęte zakresem dyrektywy 2003/87/WE, państwa te powinny wprowadzić dodatkowe polityki i środki w sektorach objętych niniejszym rozporządzeniem w celu redukcji tych emisji gazów cieplarnianych.
- (26) W uznaniu uprzednich wysiłków czynionych od 2013 r. przez te państwa członkowskie, których PKB na mieszkańca wynosił poniżej średniej unijnej w 2013 r., należy ustanowić ograniczoną rezerwę bezpieczeństwa o specjalnym przeznaczeniu odpowiadającą do 105 mln ton ekwiwalentu CO₂ przy utrzymaniu integralności środowiskowej niniejszego rozporządzenia, a także zachęt dla państw członkowskich do działań wykraczających poza minimalne wkłady na podstawie niniejszego rozporządzenia. Z rezerwy bezpieczeństwa powinny korzystać państwa członkowskie, których PKB na mieszkańca był poniżej średniej unijnej w 2013 r. i których emisje gazów cieplarnianych pozostają poniżej ich średnich rocznych limitów emisji w okresie od 2013 r. do 2020 r. oraz które mają trudności z osiągnięciem swojego celu w zakresie emisji gazów cieplarnianych na 2030 r., mimo wykorzystywania innych elastyczności przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu. Rezerwa bezpieczeństwa tej wielkości pokryłaby znaczną część planowanego łącznego deficytu kwalifikujących się państw członkowskich

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/841 z dnia 30 maja 2018 r. w sprawie włączenia emisji i pochłaniania gazów cieplarnianych w wyniku działalności związanej z użytkowaniem gruntów, zmianą użytkowania gruntów i leśnictwem do ram polityki klimatyczno-energetycznej do roku 2030 i zmieniające rozporządzenie (UE) nr 525/2013 oraz decyzję nr 529/2013/UE (zob. s. 1 niniejszego Dziennika Urzędowego).

w okresie od 2021 r. do 2030 r., bez dodatkowych polityk, przy jednoczesnym utrzymaniu zachęt do dodatkowych działań. Rezerwa bezpieczeństwa powinna być dostępna dla tych państw członkowskich w 2032 r. pod pewnymi warunkami i jeżeli jej wykorzystanie nie zagrazi osiągnięciu celu Unii polegającego na redukcji emisji gazów cieplarnianych o 30 % w 2030 r. w sektorach objętych niniejszym rozporządzeniem.

- (27) Aby odzwierciedlić rozwój sytuacji w ramach rozporządzenia (UE) 2018/841, jak również zapewnić właściwe rozliczanie na podstawie niniejszego rozporządzenia, Komisji należy zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej przekazać uprawnienia do przyjmowania aktów dotyczących umożliwienia wykorzystania kategorii rozliczania gruntów obejmujących zarządzane grunty leśne i zarządzane tereny podmokłe w ramach elastyczności LULUCF oraz w odniesieniu do rozliczania transakcji na podstawie niniejszego rozporządzenia, w tym wykorzystywania elastyczności, dokonywania ocen zgodności oraz prawidłowego funkcjonowania rezerwy bezpieczeństwa, za pośrednictwem rejestru ustanowionego na podstawie art. 10 rozporządzenia (UE) nr 525/2013 (zwanego dalej „rejestrem Unii”). Informacje dotyczące rozliczania na podstawie niniejszego rozporządzenia powinny być dostępne publicznie. Niezbędne przepisy dotyczące rozliczania transakcji należy zebrać w jednym instrumencie łączącym przepisy dotyczące rozliczania na podstawie rozporządzenia (UE) nr 525/2013, rozporządzenia (UE) 2018/841, niniejszego rozporządzenia oraz dyrektywy 2003/87/WE. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów, oraz aby konsultacje te prowadzone były zgodnie z zasadami ustanowionymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa⁽¹⁾. W szczególności, aby zapewnić udział na równych zasadach Parlamentu Europejskiego i Rady w przygotowaniu aktów delegowanych, instytucje te otrzymują wszelkie dokumenty w tym samym czasie co eksperci państw członkowskich, a eksperci tych instytucji mogą systematycznie brać udział w posiedzeniach grup eksperckich Komisji zajmujących się przygotowaniem aktów delegowanych.
- (28) Niniejsze rozporządzenie należy poddać przeglądowi w 2024 r., a następnie co pięć lat, aby ocenić jego ogólne funkcjonowanie, w szczególności w odniesieniu do potrzeby zwiększonej rygorystyczności unijnych polityk i środków. W przeglądzie należy wziąć pod uwagę, między innymi, zmiany okoliczności krajowych i wykorzystać wyniki Dialogu wspomagającego prowadzonego w ramach UNFCCC w 2018 r. (zwanego dalej „dialogiem Talanoa”) i globalnego przeglądu prowadzonego na mocy Porozumienia paryskiego. W ramach tego przeglądu należy także przeanalizować równowagę między podażą rocznych limitów emisji a popytem na nie, tak aby zapewnić adekwatność obowiązków ustanowionych niniejszym rozporządzeniem. Ponadto w ramach swoich regularnych sprawozdań na podstawie rozporządzenia (UE) nr 525/2013 Komisja powinna do dnia 31 października 2019 r. ocenić również wynik dialogu Talanoa. Przegląd dotyczący okresu po 2030 r. powinien być zgodny z długoterminowymi celami i zobowiązaniami przedstawionymi w ramach Porozumienia paryskiego i w tym celu powinien odzwierciedlać zwiększanie wysiłków z upływem czasu.
- (29) Aby zapewnić skuteczną, przejrzystą i opłacalną sprawozdawczość i weryfikację emisji gazów cieplarnianych i innych informacji niezbędnych do oceny postępów państw członkowskich w zakresie rocznych limitów emisji, wymogi dotyczące corocznej sprawozdawczości i oceny na podstawie niniejszego rozporządzenia powinny być zintegrowane z odpowiednimi artykułami rozporządzenia (UE) nr 525/2013. Rozporządzenie to powinno również zapewniać, aby postępy państw członkowskich w redukowaniu emisji gazów cieplarnianych były nadal corocznie poddawane ocenie z uwzględnieniem postępów w realizacji unijnych polityk i środków oraz informacji uzyskanych od państw członkowskich. Co dwa lata ocena powinna obejmować przewidywane postępy w realizacji celów redukcyjnych Unii oraz w wypełnianiu przez państwa członkowskie ich zobowiązań. Stosowanie odliczeń powinno jednak być rozważane wyłącznie w odstępach pięcioletnich, tak aby można było uwzględnić potencjalny wkład gruntów zalesionych, gruntów wylesionych, zarządzanych gruntów uprawnych i zarządzanych gruntów trawiastych, na podstawie rozporządzenia (UE) 2018/841. Pozostaje to bez uszczerbku dla obowiązku Komisji polegającego na zapewnieniu wypełniania przez państwa członkowskie obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia lub dla uprawnień Komisji do wszczęcia w tym celu postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego.
- (30) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (UE) nr 525/2013.
- (31) Ponieważ cele niniejszego rozporządzenia, w szczególności ustanowienie obowiązków państw członkowskich w odniesieniu do ich minimalnych wkładów w okresie od 2021 r. do 2030 r. w realizację unijnego celu polegającego na redukcji emisji gazów cieplarnianych oraz przyczynieniu się do osiągnięcia celów Porozumienia paryskiego, nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, ze względu na jego rozmiary i skutki możliwe jest natomiast ich lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, może ona podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.

⁽¹⁾ Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1.

(32) Niniejsze rozporządzenie pozostaje bez uszczerbku dla bardziej rygorystycznych celów krajowych,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsze rozporządzenie określa obowiązki państw członkowskich w odniesieniu do ich minimalnych wkładów w okresie od 2021 r. do 2030 r. na rzecz realizacji celu Unii polegającego na redukcji jej emisji gazów cieplarnianych w 2030 r. o 30 % w porównaniu z 2005 r. w sektorach objętych art. 2 niniejszego rozporządzenia i przyczynia się do osiągnięcia celów Porozumienia paryskiego. Niniejsze rozporządzenie ustanawia także przepisy dotyczące ustalania rocznych limitów emisji oraz oceny postępów państw członkowskich w zakresie realizacji ich minimalnych wkładów.

Artykuł 2

Zakres stosowania

1. Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do emisji gazów cieplarnianych pochodzących z kategorii źródeł IPCC obejmujących energię, procesy przemysłowe i użytkowanie produktów, rolnictwo oraz odpady, ustalonych na podstawie rozporządzenia (UE) nr 525/2013, z wyłączeniem emisji gazów cieplarnianych pochodzących z działań wymienionych w załączniku I do dyrektywy 2003/87/WE.
2. Bez uszczerbku dla art. 7 i art. 9 ust. 2 niniejszego rozporządzenia nie ma ono zastosowania do emisji i pochłaniania gazów cieplarnianych objętych rozporządzeniem (UE) 2018/841.
3. Do celów niniejszego rozporządzenia emisje CO₂ z kategorii źródeł IPCC „1.A.3.A lotnictwo cywilne” traktuje się jako równe zeru.

Artykuł 3

Definicje

Na użytek niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- 1) „emisje gazów cieplarnianych” oznaczają emisje wyrażone w tonach ekwiwalentu CO₂ następujących gazów: dwutlenku węgla (CO₂), metanu (CH₄), podtlenku azotu (N₂O), wodorofluorowęglowodorów (HFC), perfluorowęglowodorów (PFC), trójfluorku azotu (NF₃) i heksafluorku siarki (SF₆), ustalone na podstawie rozporządzenia (UE) nr 525/2013, które są objęte zakresem stosowania niniejszego rozporządzenia;
- 2) „roczne limity emisji” oznaczają maksymalny dozwolony poziom emisji gazów cieplarnianych w każdym roku w okresie od 2021 r. do 2030 r. ustalony na podstawie z art. 4 ust. 3 i art. 10;
- 3) „uprawnienie w ramach EU ETS” oznacza „pozwolenie” zgodnie z definicją w art. 3 lit. a) dyrektywy 2003/87/WE.

Artykuł 4

Roczne poziomy emisji na okres od 2021 r. do 2030 r.

1. W 2030 r. każde państwo członkowskie ogranicza swoje emisje gazów cieplarnianych co najmniej o wielkości procentowe określone dla tego państwa członkowskiego w załączniku I w odniesieniu do jego emisji gazów cieplarnianych w 2005 r. ustalonych na podstawie ust. 3 niniejszego artykułu.
2. Z zastrzeżeniem elastyczności przewidzianych w art. 5, 6 i 7 niniejszego rozporządzenia, dostosowań na podstawie art. 10 ust. 2 niniejszego rozporządzenia oraz biorąc pod uwagę wszelkie odliczenia wynikające ze stosowania art. 7 decyzji nr 406/2009/WE, każde państwo członkowskie zapewnia, aby jego emisje gazów cieplarnianych w każdym roku między 2021 r. a 2029 r. nie przekraczały poziomu określonego na podstawie ścieżki liniowej rozpoczynającej się od średniej wielkości jego emisji gazów cieplarnianych w latach 2016, 2017 i 2018, ustalonych na podstawie ust. 3 niniejszego artykułu, a kończącej się w 2030 r. na pułapie określonym dla tego państwa członkowskiego w załączniku I do niniejszego rozporządzenia. Początkowy punkt liniowej ścieżki danego państwa członkowskiego przypada w pięciu dwunastych okresu od 2019 r. do 2020 r. albo w 2020 r. w zależności od tego, która z tych dat skutkuje niższym limitem dla danego państwa członkowskiego.
3. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające roczne limity emisji na okres od 2021 r. do 2030 r. wyrażone w tonach ekwiwalentu CO₂, jak określono w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu. Na użytek tych aktów wykonawczych Komisja dokonuje kompleksowego przeglądu najnowszych danych z krajowych wykazów na lata 2005 i 2016–2018 przekazanych przez państwa członkowskie na podstawie art. 7 rozporządzenia (UE) nr 525/2013.

Te akty wykonawcze określają wartość emisji gazów cieplarnianych każdego państwa członkowskiego w 2005 r. wykorzystywaną do ustalenia rocznych limitów emisji określonych w ust. 1 i 2.

4. W tych aktach wykonawczych określa się również, na podstawie wielkości procentowych zgłoszonych przez państwa członkowskie na podstawie art. 6 ust. 3, całkowite ilości, które mogą być brane pod uwagę na użytek oceny zgodności państwa członkowskiego na podstawie art. 9 w okresie między 2021 r. a 2030 r. Jeżeli suma całkowitych ilości wszystkich państw członkowskich miałaby przekroczyć łącznie 100 mln, całkowite ilości przypadające na każde państwo członkowskie zmniejsza się proporcjonalnie, tak aby nie została przekroczona łączna całkowita ilość.

5. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 14.

Artykuł 5

Elastyczności w formie pożyczania, przenoszenia i przekazywania

1. W odniesieniu do lat od 2021 r. do 2025 r., państwo członkowskie może pożyczyć maksymalnie 10 % swojego rocznego limitu emisji na następny rok.

2. W odniesieniu do lat od 2026 r. do 2029 r., państwo członkowskie może pożyczyć maksymalnie 5 % swojego rocznego limitu emisji na następny rok.

3. Państwo członkowskie, w którym emisje gazów cieplarnianych na dany rok są poniżej jego rocznego limitu emisji na ten rok, może z uwzględnieniem wykorzystania elastyczności na podstawie niniejszego artykułu i art. 6:

- a) w odniesieniu do 2021 r. – przenieść niewykorzystaną część rocznego limitu emisji na następne lata do 2030 r.; oraz
- b) w odniesieniu do lat od 2022 r. do 2029 r. – przenieść niewykorzystaną część rocznego limitu emisji do poziomu 30 % swoich rocznych limitów emisji do tego roku na następne lata do 2030 r.

4. Państwo członkowskie może przekazać innym państwom członkowskim do 5 % swojego rocznego limitu emisji na dany rok w odniesieniu do lat od 2021 r. do 2025 r. i do 10 % – w odniesieniu do lat od 2026 r. do 2030 r. Otrzymujące państwo członkowskie może wykorzystać tę ilość w celu zapewnienia zgodności na podstawie art. 9 na dany rok lub na kolejne lata do 2030 r.

5. Państwo członkowskie, w którym zweryfikowane emisje gazów cieplarnianych na dany rok są poniżej jego rocznego limitu emisji na ten rok, może – z uwzględnieniem wykorzystania elastyczności na podstawie ust. 1–4 niniejszego artykułu i art. 6 – przekazać niewykorzystaną część swojego rocznego limitu emisji innym państwom członkowskim. Otrzymujące państwo członkowskie może wykorzystać tę ilość w celu zapewnienia zgodności na podstawie art. 9 na ten rok lub na kolejne lata do 2030 r.

6. Państwa członkowskie mogą wykorzystać dochody uzyskane w wyniku przekazania rocznych limitów emisji na podstawie ust. 4 i 5, aby przeciwdziałać zmianom klimatu w Unii lub w państwach trzecich. Państwa członkowskie informują Komisję o wszelkich działaniach podjętych na podstawie niniejszego ustępu.

7. Przekazanie rocznych limitów emisji na podstawie ust. 4 i 5 może następować w związku z projektem lub programem mającym na celu ograniczenie emisji gazów cieplarnianych, który jest realizowany w sprzedającym państwie członkowskim i finansowany przez otrzymujące państwo członkowskie, pod warunkiem że nie występuje podwójne liczenie i zapewniona jest identyfikowalność.

8. Państwa członkowskie mogą wykorzystywać jednostki pochodzące z projektów wydane na podstawie art. 24a ust. 1 dyrektywy 2003/87/WE w celu zapewnienia zgodności na podstawie art. 9 niniejszego rozporządzenia bez ograniczeń ilościowych, pod warunkiem że nie występuje podwójne liczenie.

Artykuł 6

Elastyczność w przypadku niektórych państw członkowskich po zmniejszeniu liczby uprawnień w ramach EU ETS

1. W odniesieniu do państw członkowskich wymienionych w załączniku II do niniejszego rozporządzenia można na użytek oceny ich zgodności na podstawie niniejszego rozporządzenia uwzględnić łącznie ograniczone anulowania do maksymalnie 100 mln uprawnień w ramach EU ETS. Takiego anulowania dokonuje się z liczby uprawnień danego państwa członkowskiego sprzedawanych na aukcji na podstawie art. 10 dyrektywy 2003/87/WE.

2. Uprawnienia w ramach EU ETS uwzględnione zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu są uznawane za uprawnienia w ramach EU ETS znajdujące się w obiegu na użytek art. 1 ust. 4 decyzji (UE) 2015/1814.

Komisja w swoim pierwszym przeglądzie na podstawie art. 3 tej decyzji rozważy, czy zachować sposób traktowania uprawnień w ramach EU ETS tak jak to określono w akapicie pierwszym niniejszego ustępu.

3. Państwa członkowskie wymienione w załączniku II powiadają Komisję do dnia 31 grudnia 2019 r. o wszelkich zamiarach skorzystania – w celu zapewnienia zgodności na podstawie art. 9 – z ograniczonego anulowania uprawnień w ramach EU ETS, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, do wielkości procentowej określonej w załączniku II na każdy rok w okresie od 2021 r. do 2030 r. dla każdego zainteresowanego państwa członkowskiego.

Państwa członkowskie wymienione w załączniku II mogą jednokrotnie w 2024 r. i jednokrotnie w 2027 r., podjąć decyzję o zmniejszeniu wielkości procentowej, o której powiadomiły Komisję. W takim przypadku dane państwo członkowskie powiadamia Komisję o takiej decyzji odpowiednio do dnia 31 grudnia 2024 r. lub do dnia 31 grudnia 2027 r.

4. Na wniosek państwa członkowskiego centralny administrator wyznaczony na podstawie art. 20 ust. 1 dyrektywy 2003/87/WE (zwany dalej „centralnym administratorem”) bierze pod uwagę – na użytek oceny zgodności danego państwa członkowskiego na podstawie art. 9 niniejszego rozporządzenia – wielkość do wysokości całkowitej ilości określonej na podstawie art. 4 ust. 4 niniejszego rozporządzenia. Jedna dziesiąta całkowitej liczby uprawnień w ramach EU ETS ustalonej na podstawie art. 4 ust. 4 niniejszego rozporządzenia zostaje anulowana na podstawie art. 12 ust. 4 dyrektywy 2003/87/WE w odniesieniu do tego państwa członkowskiego na każdy rok od 2021 r. do 2030 r.

5. W przypadku gdy zgodnie z ust. 3 niniejszego artykułu państwo członkowskie powiadomiło Komisję o swojej decyzji o zmniejszeniu wielkości procentowej, o której uprzednio powiadomiło Komisję, odpowiednio niższa liczba uprawnień w ramach EU ETS zostaje anulowana w odniesieniu do tego państwa członkowskiego na każdy rok – odpowiednio – od 2026 r. do 2030 r. i od 2028 r. do 2030 r.

Artykuł 7

Dodatkowe wykorzystanie maksymalnie 280 mln pochłaniania netto z LULUCF

1. W zakresie, w jakim emisje gazów cieplarnianych państwa członkowskiego przekraczają jego roczny limit emisji na dany rok, w tym wszelkie roczne limity emisji przeniesione na podstawie art. 5 ust. 3 niniejszego rozporządzenia, na użytek oceny zgodności tego państwa członkowskiego na podstawie art. 9 niniejszego rozporządzenia za dany rok można uwzględnić ilość do poziomu sumy całkowitego pochłaniania netto i całkowitych emisji netto z połączonych kategorii rozliczania gruntów obejmujących grunty zalesione, grunty wylesione, zarządzane grunty uprawne, zarządzane grunty trawiaste oraz – z zastrzeżeniem aktów delegowanych przyjętych na podstawie ust. 2 niniejszego artykułu – zarządzane grunty leśne i zarządzane tereny podmokłe, o których mowa w art. 2 ust. 1 lit. a) i b) rozporządzenia (UE) 2018/841, pod warunkiem że:

- a) łączna ilość uwzględniona w odniesieniu do tego państwa członkowskiego dla wszystkich lat w okresie od 2021 r. do 2030 r. nie przekracza maksymalnej wielkości sumarycznego pochłaniania netto określonej dla tego państwa członkowskiego w załączniku III do niniejszego rozporządzenia;
- b) ilość taka przewyższa wymogi określone dla tego państwa członkowskiego na podstawie art. 4 rozporządzenia (UE) 2018/841;
- c) państwo członkowskie nie nabyło na podstawie rozporządzenia (UE) 2018/841 od innych państw członkowskich więcej pochłaniania netto, niż przekazało;
- d) państwo członkowskie spełnia wymogi rozporządzenia (UE) 2018/841; oraz
- e) państwo członkowskie przekazało opis planowanego wykorzystania elastyczności dostępnej na podstawie niniejszego ustępu zgodnie z art. 7 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia (UE) nr 525/2013.

2. Komisja przyjmuje zgodnie z art. 13 niniejszego rozporządzenia akty delegowane w celu zmiany tytułu załącznika III do niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do kategorii rozliczania gruntów, tak aby:

- a) uwzględnić wkład kategorii rozliczania gruntów obejmującej zarządzane obszary leśne, nie przekraczając maksymalnych wielkości całkowitego pochłaniania netto dla każdego państwa członkowskiego, o których mowa w załączniku III do niniejszego rozporządzenia, w przypadku przyjęcia aktów delegowanych określających poziomy referencyjne dla lasów na podstawie art. 8 ust. 8 lub 9 rozporządzenia (UE) 2018/841; oraz
- b) uwzględnić wkład kategorii rozliczania gruntów obejmującej zarządzane obszary podmokłe, nie przekraczając maksymalnych wielkości całkowitego pochłaniania netto dla każdego państwa członkowskiego, o których mowa w załączniku III do niniejszego rozporządzenia, w przypadku gdy na podstawie rozporządzenia (UE) 2018/841 wszystkie państwa członkowskie mają rozliczać tę kategorię.

Artykuł 8

Działania korygujące

1. Jeżeli w corocznej ocenie na podstawie art. 21 rozporządzenia (UE) nr 525/2013 i przy uwzględnieniu planowanego wykorzystania elastyczności, o których mowa w art. 5, 6 i 7 niniejszego rozporządzenia, Komisja uzna, że dane państwo członkowskie nie czyni wystarczających postępów w wypełnianiu swoich obowiązków wynikających z art. 4 niniejszego rozporządzenia, dane państwo członkowskie w ciągu trzech miesięcy przekazuje Komisji plan działań korygujących, który obejmuje:
 - a) dodatkowe działania, które to państwo członkowskie podejmuje przy wykorzystaniu krajowych polityk i środków oraz poprzez realizację działań unijnych w celu wypełnienia swoich obowiązków wynikających z art. 4 niniejszego rozporządzenia;
 - b) ścisły harmonogram realizacji takich działań, umożliwiający ocenę rocznych postępów w realizacji.
2. Komisję w jej pracach mających na celu ocenę planów działań korygujących wspomaga zgodnie ze swoim rocznym programem pracy Europejska Agencja Środowiska.
3. Komisja może wydać opinię dotyczącą solidności planów działań korygujących przekazanych zgodnie z ust. 1 i w takim przypadku dokonuje tego w terminie czterech miesięcy od otrzymania tych planów. Zainteresowane państwo członkowskie w możliwie największym stopniu uwzględnia opinię Komisji i może odpowiednio zmienić swój plan działań korygujących.

Artykuł 9

Ocena zgodności

1. W latach 2027 i 2032, jeżeli zweryfikowane emisje gazów cieplarnianych danego państwa członkowskiego przekroczą jego roczny limit emisji na poszczególne rok danego okresu, przy uwzględnieniu ust. 2 niniejszego artykułu oraz elastyczności wykorzystanych na podstawie art. 5, 6 i 7, stosuje się następujące środki:
 - a) dodanie do wielkości emisji gazów cieplarnianych danego państwa członkowskiego na następny rok w wielkości równej nadwyżce emisji gazów cieplarnianych wyrażonej w tonach ekwiwalentu CO₂, pomnożonej przez współczynnik 1,08 zgodnie ze środkami przyjętymi na podstawie art. 12; oraz
 - b) czasowy zakaz przekazywania przez państwo członkowskie jakiegokolwiek części jego rocznego limitu emisji innemu państwu członkowskiemu do momentu osiągnięcia zgodności z art. 4.

Centralny administrator wprowadza zakaz, o którym mowa w akapicie pierwszym lit. b), do rejestru Unii.

2. Jeżeli emisje gazów cieplarnianych danego państwa członkowskiego w okresie od 2021 r. do 2025 r., albo w okresie od 2026 r. do 2030 r., o których mowa w art. 4 rozporządzenia (UE) 2018/841, przewyższają jego pochłanianie określone zgodnie z art. 12 tego rozporządzenia, centralny administrator odlicza od rocznych limitów emisji tego państwa członkowskiego wielkość równą tej nadwyżce emisji gazów cieplarnianych wyrażoną w tonach ekwiwalentu CO₂ na odpowiednie lata.

Artykuł 10

Dostosowania

1. Komisja dostosowuje roczne limity emisji dla każdego państwa członkowskiego ustalone na podstawie art. 4 niniejszego rozporządzenia w celu odzwierciedlenia:
 - a) dostosowań liczby uprawnień w ramach EU ETS wydanych na podstawie art. 11 dyrektywy 2003/87/WE, które wynikały ze zmiany zakresu źródeł objętych tą dyrektywą, zgodnie z przyjętymi na podstawie tej dyrektywy decyzjami Komisji w sprawie ostatecznego zatwierdzenia krajowych planów rozdziału uprawnień na okres od 2008 r. do 2012 r.;
 - b) dostosowań liczby uprawnień w ramach EU ETS lub jednostek wydanych odpowiednio na podstawie art. 24 i 24a dyrektywy 2003/87/WE w odniesieniu do redukcji emisji gazów cieplarnianych w danym państwie członkowskim; oraz
 - c) dostosowań liczby uprawnień w ramach EU ETS odnoszących się do emisji gazów cieplarnianych z instalacji wyłączonych z EU ETS zgodnie z art. 27 dyrektywy 2003/87/WE w okresie, na jaki zostały wyłączone.

2. Wielkość zawartą w załączniku IV dodaje się do rocznego limitu emisji na 2021 r. dla każdego państwa członkowskiego, o którym mowa w tym załączniku.
3. Komisja publikuje dane liczbowe wynikające z tego dostosowania.

Artykuł 11

Rezerwa bezpieczeństwa

1. Z zastrzeżeniem spełnienia celu Unii, o którym mowa w art. 1, w rejestrze Unii ustanawia się rezerwę bezpieczeństwa odpowiadającą ilości do 105 mln ton ekwiwalentu CO₂. Rezerwa bezpieczeństwa jest dostępna dodatkowo oprócz elastyczności przewidzianych w art. 5, 6 i 7.
2. Państwo członkowskie może korzystać z rezerwy bezpieczeństwa, o ile spełnione są wszystkie następujące warunki:
 - a) jego PKB na mieszkańca w cenach rynkowych w 2013 r., opublikowane przez Eurostat w kwietniu 2016 r., było poniżej średniej unijnej;
 - b) jego łączne emisje gazów cieplarnianych w latach od 2013 r. do 2020 r. w sektorach objętych niniejszym rozporządzeniem są niższe od jego łącznych rocznych limitów emisji na lata od 2013 r. do 2020 r.; oraz
 - c) jego emisje gazów cieplarnianych przekraczają jego roczne limity emisji w okresie od 2026 r. do 2030 r., mimo że:
 - (i) wykorzystało elastyczności na podstawie art. 5 ust. 2 i 3;
 - (ii) wykorzystało w maksymalnym możliwym stopniu pochłanianie netto zgodnie z art. 7, nawet jeżeli ilość ta nie osiąga poziomu określonego w załączniku III; oraz
 - (iii) nie dokonało przekazania netto do innego państwa członkowskiego na podstawie art. 5.
3. Państwo członkowskie, które spełnia warunki określone w ust. 2 niniejszego artykułu, otrzymuje z rezerwy bezpieczeństwa dodatkową ilość do wysokości jego niedoborów, która ma zostać wykorzystana do celów zapewnienia zgodności na podstawie art. 9. Ilość ta nie przekracza 20 % jego całkowitej nadwyżki w okresie od 2013 r. do 2020 r.

Jeżeli uzyskana w wyniku tego łączna ilość, jaką mają uzyskać wszystkie państwa członkowskie, które spełniają warunki określone w ust. 2 niniejszego artykułu, przekracza pułap, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, ilości, które ma uzyskać każde z tych państw członkowskich, zmniejsza się proporcjonalnie.

4. Wszelkie wielkości pozostające w rezerwie bezpieczeństwa po rozdzieleniu zgodnie z akapitem pierwszym ust. 3 rozdziela się między państwa członkowskie, o których mowa w tym akapicie, proporcjonalnie do ich pozostałych niedoborów, ale tak, by ich nie przekroczyć. Taka ilość może być dla każdego z tych państw członkowskich dodatkowa względem wielkości procentowej, o której mowa w tym akapicie.
5. Po zakończeniu przeglądu, o którym mowa w art. 19 rozporządzenia (UE) nr 525/2013, w odniesieniu do 2020 r. Komisja publikuje dla każdego państwa członkowskiego, które spełnia warunki określone w ust. 2 lit. a) i b) niniejszego artykułu, wielkości odpowiadające 20 % całkowitej nadwyżki w okresie od 2013 r. do 2020 r., o których mowa w akapicie pierwszym ust. 3 niniejszego artykułu.

Artykuł 12

Rejestr

1. Komisja przyjmuje zgodnie z art. 13 akty delegowane w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia, aby zapewnić prawidłowe rozliczanie na podstawie niniejszego rozporządzenia za pośrednictwem rejestru Unii w odniesieniu do:
 - a) rocznych limitów emisji;
 - b) elastyczności stosowanej na podstawie art. 5, 6 i 7;
 - c) ocen zgodności na podstawie art. 9;
 - d) dostosowań na podstawie art. 10; oraz
 - e) rezerwy bezpieczeństwa na podstawie art. 11.

2. Centralny administrator przeprowadza zautomatyzowaną kontrolę każdej transakcji w rejestrze Unii wynikającej z niniejszego rozporządzenia i, w stosownych przypadkach, wstrzymuje transakcje w celu wykluczenia ewentualnych nieprawidłowości.
3. Informacje, o których mowa w ust. 1 lit. a)–e) i ust. 2, są publicznie dostępne.

Artykuł 13

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjmowania aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.
2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 7 ust. 2 i art. 12 ust. 1, powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia 9 lipca 2018 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu pięciu lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.
3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 7 ust. 2 i art. 12 ust. 1, może zostać odwołane w dowolnym momencie przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja ta staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność już obowiązujących aktów delegowanych.
4. Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez każde państwo członkowskie zgodnie z zasadami ustanowionymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa.
5. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
6. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 7 ust. 2 i art. 12 ust. 1 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy Parlament Europejski albo Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 14

Procedura komitetowa

1. Komisję wspiera Komitet ds. Zmian Klimatu ustanowiony rozporządzeniem (UE) nr 525/2013. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

Artykuł 15

Przegląd

1. Niniejsze rozporządzenie poddaje się przeglądowi uwzględniającemu między innymi zmieniające się okoliczności krajowe, sposób, w jaki wszystkie sektory gospodarki przyczyniają się do redukcji emisji gazów cieplarnianych, rozwój sytuacji międzynarodowej i wysiłki podejmowane, aby osiągnąć długoterminowe cele Porozumienia paryskiego.
2. W ciągu sześciu miesięcy po zakończeniu każdego globalnego przeglądu uzgodnionego na mocy art. 14 Porozumienia paryskiego Komisja składa Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące wykonywania niniejszego rozporządzenia, w tym bilansu podaży rocznych limitów emisji i popytu na nie oraz wkładu niniejszego rozporządzenia w osiągnięcie ogólnego unijnego celu polegającego na redukcji emisji gazów cieplarnianych do 2030 r. oraz jego wkładu w realizację celów Porozumienia paryskiego, w szczególności w odniesieniu do potrzeby dodatkowych unijnych polityk i środków związanych z niezbędnymi redukcjami emisji gazów cieplarnianych przez Unię i jej państwa członkowskie, w tym ram po 2030 r., a w stosownych przypadkach może przedłożyć wnioski.

Sprawozdania te uwzględniają strategię przygotowane na podstawie art. 4 rozporządzenia (UE) nr 525/2013 z myślą o przyczynieniu się do sformułowania długoterminowej strategii unijnej.

Artykuł 16

Zmiany w rozporządzeniu (UE) nr 525/2013

W rozporządzeniu (UE) nr 525/2013 wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 7 ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

a) dodaje się literę w brzmieniu:

„aa) od 2023 r. swoje antropogeniczne emisje gazów cieplarnianych, o których mowa w art. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/842 (*) w odniesieniu do roku X-2, zgodnie z wymogami UNFCCC dotyczącymi sprawozdawczości;

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/842 z dnia 30 maja 2018 r. w sprawie wiążących rocznych redukcji emisji gazów cieplarnianych osiąganych przez państwa członkowskie od 2021 r. do 2030 r. przyczyniających się do działań w dziedzinie klimatu w celu wywiązania się z zobowiązań wynikających z Porozumienia paryskiego oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 525/2013 (Dz.U. L 156 z 19.6.2018, s. 26).”;

b) akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Państwa członkowskie powiadamiają corocznie Komisję w swoich sprawozdaniach o zamiarze wykorzystania elastyczności określonych w art. 5 ust. 4 i 5 oraz w art. 7 rozporządzenia (UE) 2018/842, a także o wykorzystaniu dochodów zgodnie z art. 5 ust. 6 tego rozporządzenia. W terminie trzech miesięcy od otrzymania od państw członkowskich takich informacji Komisja udostępnia je komitetowi, o którym mowa w art. 26 niniejszego rozporządzenia.”;

2) w art. 13 ust. 1 lit. c) dodaje się podpunkt w brzmieniu:

„(ix) od 2023 r. – informacje na temat krajowych polityk i środków wdrażanych w ramach wypełniania ich obowiązków wynikających z rozporządzenia (UE) 2018/842 oraz informacje o planowanych dodatkowych krajowych politykach i środkach przewidywanych z myślą o ograniczeniu emisji gazów cieplarnianych w stopniu większym niż ich zobowiązania na podstawie tego rozporządzenia;”;

3) w art. 14 ust. 1 dodaje się literę w brzmieniu:

„f) od 2023 r. – prognozy całkowitych emisji gazów cieplarnianych i odrębne oszacowania prognozowanych emisji gazów cieplarnianych w odniesieniu do źródeł emisji objętych rozporządzeniem (UE) 2018/842 i dyrektywą 2003/87/WE.”;

4) w art. 21 ust. 1 dodaje się literę w brzmieniu:

„c) zobowiązań na podstawie art. 4 rozporządzenia (UE) 2018/842. W ocenie tej uwzględnia się postępy w realizacji unijnych polityk i środków oraz informacje uzyskane od państw członkowskich. Co dwa lata do oceny należy włączać przewidywane postępy Unii w realizacji jej ustalonego na szczeblu krajowym wkładu do Porozumienia paryskiego zawierającego zobowiązanie Unii do redukcji emisji gazów cieplarnianych w całej gospodarce, a także przewidywane postępy w wypełnianiu przez państwa członkowskie ich zobowiązań wynikających z tego rozporządzenia.”.

Artykuł 17

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 30 maja 2018 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

A. TAJANI

Przewodniczący

W imieniu Rady

L. PAVLOVA

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

REDUKCJE EMISJI GAZÓW CIEPLARNIANYCH PRZEZ PAŃSTWA CZŁONKOWSKIE NA PODSTAWIE ART. 4 UST.1

	Redukcje emisji gazów cieplarnianych przez państwa członkowskie w 2030 r. w porównaniu z poziomem tych emisji w 2005 r. określonym zgodnie z art. 4 ust. 3
Belgia	- 35 %
Bułgaria	- 0 %
Republika Czeska	- 14 %
Dania	- 39 %
Niemcy	- 38 %
Estonia	- 13 %
Irlandia	- 30 %
Grecja	- 16 %
Hiszpania	- 26 %
Francja	- 37 %
Chorwacja	- 7 %
Włochy	- 33 %
Cypr	- 24 %
Łotwa	- 6 %
Litwa	- 9 %
Luksemburg	- 40 %
Węgry	- 7 %
Malta	- 19 %
Niderlandy	- 36 %
Austria	- 36 %
Polska	- 7 %
Portugalia	- 17 %
Rumunia	- 2 %
Słowenia	- 15 %
Słowacja	- 12 %
Finlandia	- 39 %
Szwecja	- 40 %
Zjednoczone Królestwo	- 37 %

ZAŁĄCZNIK II

PAŃSTWA CZŁONKOWSKIE, W PRZYPADKU KTÓRYCH DO CELÓW ZGODNOŚCI NA PODSTAWIE ART. 6 MOGĄ ZOSTAĆ UWZGLĘDNIONE OGRANICZONE ANULOWANIA PRZYDZIAŁÓW UPRAWNIEŃ W RAMACH EU ETS

	Maksymalny odsetek emisji gazów cieplarnianych w 2005 r. określony zgodnie z art. 4 ust. 3
Belgia	2 %
Dania	2 %
Irlandia	4 %
Luksemburg	4 %
Malta	2 %
Niderlandy	2 %
Austria	2 %
Finlandia	2 %
Szwecja	2 %

ZAŁĄCZNIK III

POCHŁANIANIE NETTO OGÓŁEM Z GRUNTÓW ZALESIONYCH, GRUNTÓW WYLESIONYCH, ZARZĄDZANYCH GRUNTÓW UPRAWNYCH I ZARZĄDZANYCH GRUNTÓW TRAWIASTYCH, KTÓRE PAŃSTWA CZŁONKOWSKIE MOGĄ UWZGLĘDNIĆ DO CELÓW ZGODNOŚCI W OKRESIE OD 2021 R. DO 2030 R. NA PODSTAWIE ART. 7, UST. 1 PKT A

	Maksymalna ilość wyrażona w mln ton ekwiwalentu CO ₂
Belgia	3,8
Bułgaria	4,1
Republika Czeska	2,6
Dania	14,6
Niemcy	22,3
Estonia	0,9
Irlandia	26,8
Grecja	6,7
Hiszpania	29,1
Francja	58,2
Chorwacja	0,9
Włochy	11,5
Cypr	0,6
Łotwa	3,1
Litwa	6,5
Luksemburg	0,25
Węgry	2,1
Malta	0,03
Niderlandy	13,4
Austria	2,5
Polska	21,7
Portugalia	5,2
Rumunia	13,2
Słowenia	1,3
Słowacja	1,2
Finlandia	4,5
Szwecja	4,9
Zjednoczone Królestwo	17,8
Łącznie maksymalnie:	280

ZAŁĄCZNIK IV

WIELKOŚĆ DOSTOSOWANIA NA PODSTAWIE ART. 10 UST. 2

	Tony ekwiwalentu CO ₂
Bułgaria	1 602 912
Republika Czeska	4 440 079
Estonia	145 944
Chorwacja	1 148 708
Łotwa	1 698 061
Litwa	2 165 895
Węgry	6 705 956
Malta	774 000
Polska	7 456 340
Portugalia	1 655 253
Rumunia	10 932 743
Słowenia	178 809
Słowacja	2 160 210